

Hiệp Một Trong Đấng Christ

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: 1 Cô-rinh-tô 1:12-17, Rô-ma 1:29, 1 Cô-rinh-tô 1:10, 1 Cô-rinh-tô 3:1-4, Phi-líp 2:5-8, 2 Cô-rinh-tô 11:23-28, Cô-lô-se 1:24.

CÂU GỐC: “Hỡi anh em, tôi nhen danh Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, khuyên anh em thấy đều phải đồng một tiếng nói với nhau, chớ phân rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau” (1 Cô-rinh-tô 1:10).

Những người quan sát đời sống hoang dã biết rằng một số loài vật sống theo bầy, theo đàn hoặc theo nhóm với nhiều quy mô khác nhau. Từ sói, cá heo, cho đến cả kiến quân đội, các loài này gắn bó với nhau. Tinh tinh đặc biệt được biết đến bởi các mối liên kết xã hội chặt chẽ, đôi khi sống thành từng đàn từ 15 đến 150 cá thể. Tuy nhiên, những mối quan hệ này không phải lúc nào cũng hòa thuận, và đôi khi tinh tinh đánh nhau với chính đồng bạn trong nhóm của mình.

Loài người cũng phần nào giống như vậy; nghĩa là, họ không chỉ có khuynh hướng sống theo nhóm, mà đôi khi còn tranh đấu với nhau trong chính những nhóm ấy. Và đó là thực tế ngay cả trong các hội thánh của chúng ta! Các phe nhóm hình thành, thường xoay quanh một nhà lãnh đạo có sức thu hút nào đó. Và tệ hơn nữa, đôi khi phe nhóm này không hòa thuận với phe nhóm khác.

Bạn đã từng thấy điều đó trong hội thánh của mình chưa? Nếu có, thì bạn hiểu phần nào vấn đề mà Phao-lô đã đối diện tại Cô-rinh-tô. Tuần này chúng ta sẽ tìm hiểu 1 Cô-rinh-tô 1-4, trong các chương này sứ đồ Phao-lô bàn đến vấn đề tranh cạnh trong hội thánh và cách vượt qua điều đó, tức là qua sự hiệp một trong Đấng Christ.

* Nghiên cứu bài này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 18 tháng 7.

Phe Nhóm Trong Hội Thánh

Lời kêu gọi của Phao-lô rằng “chớ phân rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau” (1 Cô-rinh-tô 1:10) là chủ đề nổi bật trong bốn đoạn đầu của 1 Cô-rinh-tô. Thật vậy, hầu hết các học giả đều đồng ý rằng sự hiệp một là chủ đề bao quát, liên kết mọi phần của bức thư này lại với nhau.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 1:12-17. Phần Kinh Thánh này giúp chúng ta hiểu thế nào về sự vô lý của việc lập phe nhóm quanh các nhà lãnh đạo địa phương? Giải pháp của Phao-lô là gì?

Phao-lô dùng những lời mạnh mẽ để mô tả sự thiếu hiệp một giữa các tín hữu trong hội thánh tại Cô-rinh-tô. Ông dùng các từ Hy Lạp schisma (“sự phân rẽ,” 1 Cô-rinh-tô 1:10) và eris (“sự tranh cạnh,” 1 Cô-rinh-tô 1:11). Danh từ schisma, cũng như động từ schizō, “chia ra,” được dùng ở những nơi khác trong Tân Ước để mô tả những bất đồng quan điểm dẫn đến việc hình thành các phe phái. Trong khi đó, danh từ eris (“sự tranh cạnh”) thường xuất hiện trong danh sách các tội xấu mà Cơ Đốc nhân không được phép thực hành.

Đọc Rô-ma 1:29, Rô-ma 13:13, 1 Cô-rinh-tô 3:3, 2 Cô-rinh-tô 12:20 và Ga-la-ti 5:20. Những tội lỗi nào khác được liệt kê cùng với eris (“sự tranh cạnh,” “sự xung đột”)? Điều này cho chúng ta biết gì về mức độ nghiêm trọng của nó?

Những bất đồng trong hội thánh Cô-rinh-tô đã lộ rõ—thậm chí dưới hình thức kiện cáo nhau (1 Cô-rinh-tô 6:1-3). Phao-lô nói với họ về những vụ kiện giữa các tín hữu rằng: “Tôi nói điều đó để anh em hổ thẹn” (1 Cô-rinh-tô 6:5). Thật vậy, họ cũng không gác bỏ những khác biệt của mình ngay cả khi dự Tiệc Thánh (1 Cô-rinh-tô 11:17-22).

Vấn đề thiếu sự hiệp một giữa các tín hữu trong hội thánh nghiêm trọng đến mức Phao-lô rất lo lắng về điều đó, và đây là vấn đề đầu tiên ông đề cập trong bức thư này gửi cho người Cô-rinh-tô.

Đọc lại 1 Cô-rinh-tô 1:12-27. Sau đó suy gẫm xem đoạn Kinh Thánh này giúp chúng ta hiểu thế nào về lý do vì sao phe nhóm lại nguy hiểm đối với sự hiệp một của hội thánh. Hội thánh địa phương của bạn có thể làm gì để tránh vấn đề này?

Chúa Giê-su Là Trung Tâm

Đọc 1 Cô-rinh-tô 1:10. Bạn nghĩ Phao-lô muốn nói gì khi ông viết “phải hiệp một ý một lòng cùng nhau”?

Sự hình thành các phe nhóm ở đây là sự phủ nhận lòng trung thành của một người đối với Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 1:10). Đức Chúa Trời đã gọi chúng ta “được thông công với Con Ngài là Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta” (1 Cô-rinh-tô 1:9). Chúa của chúng ta là Đấng Christ, và chúng ta phải lấy Ngài làm trung tâm. Vì vậy, câu trả lời cho những câu hỏi tu từ “Đấng Christ bị phân rẽ ra sao? Có phải Phao-lô đã chịu đóng đinh trên cây thập tự thế cho anh em, hay là anh em đã nhơn danh Phao-lô mà chịu phép báp-tem sao?” (1 Cô-rinh-tô 1:13) là một tiếng “Không!” vang dội. Đấng Christ không bị phân rẽ. Chính Đấng Christ đã chịu đóng đinh vì chúng ta. Chúng ta đã chịu phép Báp-tem “nhơn danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh” (Ma-thi-ơ 28:19).

Phao-lô nói rằng chúng ta là “thân của Đấng Christ, và là chi thể của thân, ai riêng phần nấy” (1 Cô-rinh-tô 12:27). Dù thân thể có nhiều phần—mỗi phần có chức năng riêng—nhưng vẫn là một thân thể. Để thân thể hoạt động đúng, mỗi phần phải làm công việc của mình tùy theo khả năng. Ấn dụ này cho thấy Phao-lô đang tìm kiếm sự *hiệp một*, chứ không phải sự *đồng dạng*. Ông tìm kiếm sự hiệp một trong sự đa dạng. Hơn thế nữa, ông tìm kiếm sự hiệp một bất chấp sự đa dạng.

Tuy nhiên, mọi tư tưởng và ý kiến đều phải được đặt dưới quyền Đấng Christ, Chúa chúng ta. Sự thật rằng Đấng Christ là Chúa chúng ta là một khái niệm quan trọng đến mức Phao-lô lặp đi lặp lại trong phần mở đầu của 1 Cô-rinh-tô (1 Cô-rinh-tô 1:2, 7, 8, 9, 10). Vì vậy, trước khi Phao-lô bàn đến vấn đề phe nhóm và các nhà lãnh đạo con người, ông nhấn mạnh trước hết rằng tất cả chúng ta đều có Chúa Giê-su là Chúa của mình. Hội thánh không lấy các nhà lãnh đạo con người làm trung tâm. Cơ Đốc nhân lấy Chúa Giê-su làm trung tâm.

Sự nhấn mạnh đến quyền làm Chúa của Chúa Giê-su trong những câu đầu của 1 Cô-rinh-tô giúp chúng ta hiểu điều Phao-lô muốn nói qua lời: “phải hiệp một ý một lòng cùng nhau” (1 Cô-rinh-tô 1:10). Từ Hy Lạp được dịch là “hiệp một” đến từ động từ *katartizō*, gợi ý rằng một điều gì đó cần được phục hồi về tình trạng đúng đắn của nó. Khi tình trạng các phe nhóm hình thành xung quanh những nhà lãnh đạo con người, thì các mối quan hệ trong hội thánh cần được phục hồi về tình trạng đúng đắn, và điều đó chỉ có thể xảy ra qua sự hiệp một trong Đấng Christ cùng với việc chết đi bản ngã mà sự hiệp một ấy đòi hỏi.

Trong vài thập niên qua, một số nơi trong Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm đã nhấn mạnh việc học Kinh Thánh theo nhóm nhỏ. Sự khác nhau giữa phe nhóm và nhóm nhỏ là gì? Làm thế nào chúng ta có thể cẩn thận để các nhóm nhỏ không trở thành phe nhóm?

Khôn Ngoan Và Trưởng Thành

Nhìn chung, phe nhóm xuất phát từ việc đánh giá quá cao các nhà lãnh đạo con người. Điều này đe dọa nghiêm trọng đến sự hiệp một của hội thánh và sức khỏe thuộc linh của các tín hữu, vì một quan điểm lệch lạc về chức vụ của một Cơ Đốc nhân, có thể khiến hội thánh đặt tầm quan trọng quá mức vào một số nhà lãnh đạo, gây thiệt hại cho những người khác. Hậu quả của hành vi như vậy là một bầu không khí cạnh tranh, có thể chia rẽ hội thánh. Hơn thế nữa, nếu chúng ta xem các nhà lãnh đạo con người là trung tâm của bản sắc Cơ Đốc, thì chúng ta có nguy cơ đẩy Đấng Christ ra khỏi vị trí đúng đắn trong đời sống mình.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 3:1-4. Ở đây Phao-lô mô tả sự chưa trưởng thành thuộc linh của người Cô-rinh-tô như thế nào?

Phao-lô nói rõ rằng sự trưởng thành thuộc linh giúp tín hữu biết quý trọng sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời (1 Cô-rinh-tô 2:6, 7), là điều được truyền đạt cho chúng ta qua Thánh Linh (1 Cô-rinh-tô 2:13), và tương phản với sự khôn ngoan của đời này (1 Cô-rinh-tô 2:6), tức là sự khôn ngoan của loài người (1 Cô-rinh-tô 2:13). Sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời được bày tỏ nơi thập tự giá của Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 2:1-4). Chính xác hơn, sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời được bày tỏ trong sự chịu khổ, sự chết và sự phục sinh của Đấng Christ. Vì vậy, trước khi tiếp tục lời kêu gọi hiệp một (1 Cô-rinh-tô 3:1-17), Phao-lô muốn độc giả của mình nhận biết nhu cầu cần có sự khôn ngoan thật và sự trưởng thành trong Đấng Christ.

Những Cơ Đốc nhân khôn ngoan và trưởng thành là những người thuộc linh, không phải xác thịt, không giống như trẻ con (1 Cô-rinh-tô 3:1). Họ dùng những điều thuộc linh để giải bày những điều thuộc linh, vì “những sự thuộc về Thánh Linh . . . phải xem xét cách thiêng liêng” (1 Cô-rinh-tô 2:13, 14). Những Cơ Đốc nhân khôn ngoan và trưởng thành ăn thức ăn đặc, chứ không phải sữa (1 Cô-rinh-tô 3:2; so sánh với Hê-bơ-rơ 5:12). Người tin Chúa “chỉ ăn sữa thôi thì không hiểu đạo công bình, vì còn là thơ ấu. Nhưng đồ ăn đặc là để cho kẻ thành nhân, cho kẻ hay dụng tâm tư luyện tập mà phân biệt điều lành và dữ” (Hê-bơ-rơ 5:13, 14). Những Cơ Đốc nhân khôn ngoan và trưởng thành không nói: “Ta là môn đồ của Phao-lô” hoặc “Ta là của A-bô-lô” (1 Cô-rinh-tô 3:4), ám chỉ đến những người khác nhau.

Suy cho cùng, những người này cũng giống như họ, là “bạn cùng làm việc với Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 3:9). Là hội thánh, chúng ta là ruộng, nhà và đền thờ của Đức Chúa Trời (1 Cô-rinh-tô 3:9, 16, 17). Tất cả chúng ta đều thuộc về Đức Chúa Trời qua Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 3:11).

Bạn đã từng trải qua kinh nghiệm thất vọng về một người mà bạn ngưỡng mộ chưa? Nếu có, bạn đã học được những bài học nào từ kinh nghiệm đó?

Tinh Thần Phục Vụ Giống Đấng Christ

Đọc 1 Cô-rinh-tô 4:1, 2. Những câu Kinh Thánh này dạy gì về quan điểm đúng đắn mà một người cần có đối với các người lãnh đạo?

Trong 1 Cô-rinh-tô 3:1–4, Phao-lô ngụ ý rằng phe nhóm xuất phát từ sự thiếu trưởng thành thuộc linh. Tuy nhiên, trước khi bàn đến chủ đề này, ông khẳng định: “Chúng ta có ý của Đấng Christ” (1 Cô-rinh-tô 2:16). Cụm từ này có lẽ chỉ về cách suy nghĩ và hành động của Đấng Christ. Nói cách khác, một tín hữu có “ý của Đấng Christ” khi người ấy suy nghĩ và hành động giống Đấng Christ. Tuy nhiên, áp dụng tâm trí ấy vào mọi vấn đề của đời sống không phải là điều dễ dàng, đúng không? Trong thế giới Hy Lạp-La Mã, có rất nhiều sự cạnh tranh giữa các nhân vật chính trị, các triết gia, các nhà tư tưởng và các nhà lãnh đạo tôn giáo. Đường như sự khao khát được văn hóa chấp nhận đã khiến hội thánh Cô-rinh-tô đi theo các tiêu chuẩn thế tục. Điều này cũng có thể là một mối nguy cho hội thánh ngày nay.

Đọc Phi-líp 2:5–8. Câu Kinh Thánh này giúp chúng ta hiểu cụm từ “ý của Đấng Christ” (1 Cô-rinh-tô 2:16) như thế nào?

Cũng như tại Cô-rinh-tô, sự chia rẽ cũng đang xảy ra trong hội thánh Phi-líp (Phi-líp 2:1–4), có lẽ ở mức độ nhẹ hơn. Phi-líp 2:1–8 dạy chúng ta rằng tinh thần phục vụ giống Đấng Christ đòi hỏi phải chết đi cái tôi và những tham vọng ích kỷ, thay vào đó phải xem người khác như tôn trọng hơn chính mình, như Chúa Giê-su đã làm.

Tinh thần phục vụ giống Đấng Christ là điều Phao-lô muốn nói qua cụm từ “đầy tớ của Đấng Christ” (1 Cô-rinh-tô 4:1). Cụm từ này có thể truyền đạt ý tưởng rằng họ phục vụ Đấng Christ như những người trợ giúp hoặc cấp dưới. Rõ ràng, quan điểm đúng đắn về các người lãnh đạo phải dựa trên gương mẫu lãnh đạo của Đấng Christ. Các đầy tớ ấy còn được mô tả là “người quản trị” (1 Cô-rinh-tô 4:1, 2). Người quản trị là người được giao phó việc quản lý tài sản của người khác. Và dù chúng ta có gì đi nữa, mọi sự tốt cuộc đều thuộc về Đấng Christ.

Hãy cầu nguyện và suy gẫm về sứ điệp của Phi-líp 2:5–8. Làm thế nào chúng ta hiểu được điều phân đoạn này cho biết về tình yêu tự bỏ mình của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta? Và tại sao chúng ta cũng cần chết đi cái tôi để trong phạm vi của mình, chúng ta có thể noi theo tình yêu ấy?

Nếp Sống Phản Ảnh Thập Tự Giá

Sự thật rằng chúng ta không nên lập phe nhóm, nhất là quanh các người lãnh đạo, không có nghĩa là chúng ta không nên ủng hộ các nhà lãnh đạo của mình. Chúng ta phải biết quý trọng và giúp đỡ những người dẫn dắt công việc hội thánh. Đức Chúa Trời ủy thác cho con người thực hiện chức vụ của Ngài trên đất. Những nhà lãnh đạo hội thánh bày tỏ một nếp sống phản ánh sự đầu phục được tượng trưng bởi Thập Tự Giá thì xứng đáng được lắng nghe và noi theo.

Điều này đúng bởi vì chỉ Thập Tự Giá mới có quyền năng đảo ngược mọi hình thức kiểm soát mang tính thao túng, để đưa con người đến sự đầu phục Lời Đức Chúa Trời. Các nhà lãnh đạo giống Đấng Christ quy sự thành công của chức vụ mình chỉ cho Đức Chúa Trời mà thôi. Trong chức vụ trên đất, ngay cả Chúa Giê-su với tư cách là con người cũng quy vinh hiển cho Đức Chúa Trời (*Giăng 17:4*).

Theo Phao-lô, chức vụ của một Cơ Đốc nhân trung tín phải được đặt nền tảng trên điều chúng ta có thể gọi là thần học về Thập Tự Giá. Thập Tự Giá là sự mặc khải của Đức Chúa Trời về sự khôn ngoan và quyền năng cứu rỗi của Ngài. Đồng thời, thập tự giá cũng bày tỏ sự khôn ngoan của loài người là đại dột. Trong 1 Cô-rinh-tô 4:1-13, Phao-lô cho thấy rõ thần học về Thập Tự Giá trông như thế nào. Trước hết, ông cho biết chính Đức Chúa Trời là Đấng đặt ra tiêu chuẩn cho sự lãnh đạo của một Cơ Đốc nhân (*1 Cô-rinh-tô 4:1-5*). Thứ hai, ông chỉ ra rằng sự chịu khổ là dấu hiệu đặc trưng trong chức vụ của một Cơ Đốc nhân chân chính (*1 Cô-rinh-tô 4:9, 11-13*). Điểm thứ hai này đáng được khai triển thêm.

Đọc 2 Cô-rinh-tô 11:23-28 và Cô-lô-se 1:24. Điều này dạy chúng ta gì về ý nghĩa của việc chịu khổ vì có Đấng Christ?

Các nhà lãnh đạo Cơ Đốc đi theo dấu chân của Chúa Giê-su bằng cách sẵn lòng chịu khổ vì anh chị em mình, và nếu cần, thậm chí chết vì chức vụ của họ. Phao-lô gọi chính ông và A-bô-lô là “người đã định phải chết” (*1 Cô-rinh-tô 4:9*). Họ được mô tả là đối diện với sự thiếu ăn thiếu uống, “trần truồng, bị vả trên mặt, lưu lạc rày đây mai đó” (*1 Cô-rinh-tô 4:11*). Ngoài ra, họ còn bị rủa sả, bắt bớ, vu khống, và “bị coi như rác rến của thế gian, cặn bã của loài người cho đến ngày nay” (*1 Cô-rinh-tô 4:12, 13*). Hơn nữa, khi Phao-lô dùng lối nói mỉa mai để gọi người Cô-rinh-tô là giàu có, vua chúa, khôn ngoan và tôn trọng (*1 Cô-rinh-tô 4:8, 10*), ông cho thấy sự kiêu ngạo không được có chỗ trong chức vụ lãnh đạo của một Cơ Đốc nhân chân chính, vì đó là gốc rễ của sự chia rẽ trong hội thánh (*1 Cô-rinh-tô 4:6*).

Bạn đã chịu khổ vì có Đấng Christ đến mức nào, bất kể vai trò của bạn trong hội thánh là gì? Những bài học nào có thể được tìm thấy trong câu trả lời của bạn?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “The Training of the Twelve,” tr. 17–24, trong *The Acts of the Apostles*.

“Sự đồng lòng và hiệp một của dân sót lại tin vào lẽ thật của Đức Chúa Trời đem đến cho thế gian một sự thuyết phục mạnh mẽ rằng họ có lẽ thật, và là dân đặc biệt, được Đức Chúa Trời lựa chọn. Sự đồng lòng và hiệp một này làm kẻ thù bối rối, và nó quyết tâm rằng điều ấy không được tồn tại. Lẽ thật hiện tại, được tin trong lòng và thể hiện trong đời sống, khiến dân sự Đức Chúa Trời trở nên một, và ban cho họ một ảnh hưởng mạnh mẽ.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, tập 1, tr. 327.

“Đức Chúa Trời đang dẫn dắt một dân đứng trong sự hiệp một trọn vẹn trên nền tảng của lẽ thật đời đời. Đấng Christ đã phó chính mình cho thế gian để Ngài có thể ‘thanh tẩy cho mình một dân thuộc riêng về Ngài, sốt sắng về các việc lành.’ Tiến trình thanh luyện này nhằm thanh tẩy hội thánh khỏi mọi sự không công bình và tinh thần bất hòa, tranh cạnh, để họ xây dựng thay vì phá đổ, và tập trung năng lực vào công việc lớn lao trước mặt. Đức Chúa Trời muốn toàn thể dân Ngài đều bước vào sự hiệp một của đức tin. Lời cầu nguyện của Đấng Christ ngay trước khi Ngài chịu đóng đinh là các môn đồ Ngài được hiệp một, như Ngài là một với Đức Chúa Cha, để thế gian tin rằng Đức Chúa Cha đã sai Ngài. Lời cầu nguyện cảm động và kỳ diệu nhất này trải dài qua các thời đại, cho đến tận ngày nay; vì lời Ngài là: ‘Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa.’”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, tập 4, tr. 17.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Gần cuối chức vụ trên đất, Chúa Giê-su đã cầu nguyện cho sự hiệp một, “để cho ai nấy hiệp làm một . . . hầu cho thế gian biết chính Cha đã sai Con đến” (*Giăng 17:21–23*). Tại sao sự hiệp một trong Đấng Christ là một lập luận mạnh mẽ cho lẽ thật rằng Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài đến để cứu thế gian? Liên quan đến điều này, tại sao sự thiếu hiệp một lại là một trở ngại cho sứ mạng của hội thánh?
2. Đọc 1 Cô-rinh-tô 4:9–13 và chú ý kỹ cách các sứ đồ được mô tả trong phân đoạn này. Cách mô tả các sứ đồ này tương phản thế nào với những đặc điểm lãnh đạo được thế gian coi trọng? Phân đoạn này dạy chúng ta gì về sự khác biệt giữa tiêu chuẩn của Đức Chúa Trời và tiêu chuẩn của thế gian?
3. Trong 1 Cô-rinh-tô 4:16, Phao-lô thúc giục người Cô-rinh-tô noi theo ông. Bạn có sẵn lòng noi theo các người lãnh đạo không? Việc noi theo một nhà lãnh đạo có thể khác với việc tôn cao nhà lãnh đạo ấy quá mức, thậm chí nguy hiểm, như thế nào?